

lace samotné (doprava, umístění, dohled a pod.) spojené, že však živení a léčení nemocného pokud se týče otázka, kdo má nésti náklad na to, není zákonem izolaci připouštějícím nijak dotčena, a že otázku tuto třeba řešiti podle obyčejných norem soukromého práva, že tedy v souzeném případě je jím povinen žalovaný otec; ježto zemský fond učinil tak za něho, má dle §u 1042 obč. zák. nárok na náhradu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání uplatňuje jen dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu §u 503 čís. 4 c. ř. s., ale není opodstatněno. Žalující fond nedomáhá se náhrady nákladu za dohled a izolaci, který podle §u 36 zák. ze dne 14. dubna 1913, čís. 67 ř. zák. o zamezení a potlačení přenosných nemocí v případech pod písm. d) tam uvedených se zapravuje ze státní pokladny, nýbrž žádá zaplacení ú t r a t o š e t ř o v a c í c h, které, poněvadž vznikly u nezl. syna žalovaného, podle §§ 139 a 141 obč. zák. v první řadě nésti má žalovaný jako jeho otec. Tyto útraty vynaložil za žalovaného mor. zemský fond, a domáhá se tudíž podle §u 1042 obč. zák. na žalovaném právem, by mu zaplatil tyto útraty ošetrovací za něho vynaložené. Dovolací soud souhlasí proto s výrokem odvolacího soudu, ale také s jeho důvody, na které dovolatele odkazuje. Na věci ničeho nemění okolnost, že žalovaný nesouhlasil s odevzdáním svého nezl. syna do nemocnice, neboť stalo se tak v zájmu veřejnosti a na základě úředního nařízení. Tím nezanikly povinnosti žalovaného vůči jeho nezletilému synu plynoucí z §ů 139 a 141 obč. zák., a nemůže míti vlivu na právní posouzení věci ani domnělý výrok Dr. L-a, že náklady spojené s izolací ponese stát.

Čís. 6708.

Odvolání lze sepsati protokolárně i tehdy, když ze dvou advokátů, v místě soudu bydlících, nechce odvolání podepsati advokát, jenž vzhledem k tomu, že druhý advokát zastupuje odpůrce, přichází jediné v úvahu.

Odvolání odevzdané přímo s o u d c i u příležitosti žádosti odvolatele za protokolární sepis odvolání, nelze pokládati za odevzdané s o u d u. Bylo-li odvolání úředně převzato prvním soudem teprve po uplynutí odvolací lhůty, nemůže se na jeho opozděnosti nic změnit tím, že soudce opomenul, poukázati odvolatele, by odvolání odvolatelem vlastnoručně sepsané, odevzdal do podatelny, a neudělil mu lhůtu k opravě odvolání opatřením advokátova podpisu.

Stížnost odvolatele do postupu prvního soudu, jež měla býti pokládána za odvolání, nelze považovati za včasné podanou, byla-li sice ve lhůtě podána u soudu druhé stolice, avšak, byvši tímto soudem vrácena soudu první stolice, došla tohoto soudu teprve po odvolací lhůtě.

O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání žalovaného jako opožděné. D ů v o d y: Napadený rozsudek byl doručen žalovanému dne 26. srpna 1926. Zákonná čtrnáctidenní odvolací lhůta uplynula tedy dne 9. září 1926 (všední den). Žalovaný tvrdí, že chtěl dne 7. září 1926 u okresního soudu v N. podati odvolací spis ze dne 6. září 1926 bez podpisu advokátova, připojený nyní jako příloha soudního protokolu ze dne 17. září 1926, že však jej nepodal, poněvadž byl mu vrácen soudcem s upozorněním, že odvolací spis lze u tamního okresního soudu podati jen s podpisem advokáta. Tento odvolací spis ze dne 6. září 1926 nemá soudního záznamu podacího, nebyl tedy u okresního soudu řádně podán, avšak přes to v protokolu ze dne 17. září 1926 žádá žalovaný, by jeho původní odvolání ze dne 6. září 1926 bylo k soudu přijato, by bylo k němu hleděno a by na místě podpisu advokátem bylo doplněno oním protokolárním prohlášením. Jest tudíž zjevno, že odvolání, pokud by se stalo odvolacím spisem ze dne 6. září 1926, v podatelně okresního soudu nepodaným a protokolem ze dne 17. září 1926 jest opožděným, neboť může býti považováno za vznesené teprve dne 16. září 1926, tudíž po uplynutí zákonné lhůty odvolací. Odvolání jest však opožděno, i když se hledí k druhému odvolacímu spisu ze dne 8. září 1926 advokátem taktéž nepodepsanému, ježž žalovaný podal přímo u krajského soudu dne 10. září 1926, dav jej na poštu 9. září 1926, tedy v zákonné lhůtě. Tento druhý spis byl krajským soudem pestoupen k zákonnému jednání okresního soudu v N. jako procesního soudu prvé stolice, kde měl dle zákona žalovaným býti podán. K okresnímu soudu došel však až dne 14. září 1926, tedy po uplynutí odvolací lhůty, která není zachována tím, že byl sice podán včas, však nesprávnému soudu druhé stolice, a tato chyba nemohla býti a nebyla napravena sepsáním protokolu ze dne 17. září 1926 u okresního soudu v N., v němž žalovaný poukazuje i k vývodům stížnosti zaslané krajskému soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Jest sice pravdou, že žalovaný dne 7. září 1925 žádal soudce, když mu advokát Dr. W. nechtěl odvolání podpisem opatřiti, o protokolární sepsání odvolání a že soudce mu odvolání k opravě podpisem advokáta vrátil a protokolární seps jeho odepřel, maje mylně za to, že nesmí sepsati odvolání protokolárně ani tehdy, když ze dvou advokátů, v místě soudu bydlících, nechce podpis na odvolání přičiniti advokát, jenž vzhledem k tomu, že druhý advokát zastupuje stranu druhou, přichází jedině v úvahu. Jest dále pravda, že měl soudce žalovaného poukázati, by odvolání, jím vlastnoručně sepsané odevzdal do podatelny, a měl mu pak podle §u 84 c. ř. s. uděliti lhůtu k opravě odvolání opatřením advokátova podpisu, to však nemůže nic změnit na opožděnosti odvolání, které úředně bylo převzato prvním soudem až teprve jako příloha protokolu ze dne 17. září 1926, tedy po projití čtrnáctidenní lhůty, jež skončila dnem 9. září 1926. Dle §u 62 jedn. ř. nejsou soudci oprávněni přijímati písemná podání, nýbrž k tomu jest určen pouze úředník kancelářský, pověřený přednostou soudu službou u podatelny, a nelze

proto odvolání, odevzdané žalovaným soudci dne 7. září 1926 u příležitosti jeho žádosti za protokolární sepis odvolání, pokládati za s o u d u odevzdané. Jest sice též pravdou, že stížnost žalovaného na postup okresního soudu došla k soudu odvolacímu dne 10. září 1926, a že byla na poštu podána již dne 9. září 1926, tedy před vypršením lhůty odvolací, svrchu zmíněné, než stížnost tuto nelze, i kdyby měla býti pokládána za odvolání, jak to žalovaný protokolárně dne 17. září 1926 žádal, považovati za včasně podanou, poněvadž včasnost opravného prostředku se řídí dle doby, kdy došla k prvnímu soudu a není tedy rozhodnou doba, kdy podána byla u soudu odvolacího. Že pak protokolárně dne 17. září 1926 sepsané odvolání bylo učiněno opožděně, ani odvolatel nepopírá. Právem proto odmítl odvolací soud odvolání žalovaného jako opožděně podané a odkazuje se proto stěžovatel na důvody usnesení odvolacího soudu.

Čís. 6709.

Zrušení svěřenství (zákon ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n.).

§ 2 (4) zák. ukládá soudu jedině, by vyslechl známé čekatele, kteří se zdržují na území Československé republiky, a to jen tehdy, není-li jejich podpis na listině ověřen, ohledně všech ostatních účastníků stačí výzva vyhláškou na soudní desce a v úředním listě. V tom, že soud neuveřejnil výzvu také v jiných časopisech, nelze spatřovati nezákonnost ve smyslu §u 16 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1927, R I 1091/26.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byla schválena dohoda účastníků svěřenství podle zákona ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. stěžoval si Jan L. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stížnost nelze uznati odůvodněnou. Pokud vývody její zabíhají také do otázky navrácení v předešlý stav, musí zůstatí úplně nepovšimnuty, ježto otázka tato byla již konečně vyřízena rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 21. září 1926, R I 766/26 (čís. sb. 6297) ve smyslu stěžovateli nepříznivém. Vlastní důvody, o něž stížnost jest opřena, jsou dva: vadnost řízení napadanému usnesení předcházejícího a nesprávné právní posouzení věci. Leč ani ten ani onen důvod není opodstatněn. Vadnost řízení dovozuje stěžovatel především z toho, že první soud neuveřejnil vyhlášky ve smyslu §u 2 (4) zák. ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. také v jiných listech než v listě úředním. Vyzvání čekatelů, jichž pobyt není znám nebo jest v cizině, případně jiných osob, které by podle zřizovací listiny mohly činiti nároky na nástupnictví, vyhláškou v jiných listech, než úředním, zákon o zrušení svěřenství nenařizuje všeobecně, nýbrž ponechává to úvaze soudu, právě výslovně, že soud vyzve čekatele a zmíněné osoby vyhláškou »podle uvážení i v jiných listech«. Pro úvahu takovou a rozhodnutí, že vyhláška má býti uveřejněna i v jiných listech než úředním, musí soud míti ovšem podklad, opatření takové odůvodňující. Podle stavu spisů